

Sygn. akt: I C 390/21

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2021 r. w Giżycku na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. C.

przeciwko M. C.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego M. C. na rzecz powoda K. C. kwotę 6.000(sześć tysięcy)zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15.07.2021 r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...) (dwa tysiące dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.
3. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.
4. Wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Alina Kowalewska

I C 390/.21

UZASADNIENIE

pkt 2. i 3. wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 10 sierpnia 2021 r.

Powód K. C. domagał się zasądzenia od pozwanego M. C. na jego rzecz kwoty 6.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot: 1.000 zł od dnia 11 lutego 2021 roku do dnia zapłaty, 1.000 zł od dnia 11 lutego 2021 roku do dnia zapłaty, 1.000 zł od dnia 11 marca 2021 roku do dnia zapłaty, 1000 zł od dnia 11 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty, 1000 zł od dnia 11 maja 2021 roku do dnia zapłaty, 1.000 zł od dnia 11 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty, 1.000 zł od dnia 11 lipca 2021 roku do dnia zapłaty W uzasadnieniu wskazał, że jest właścicielem zabudowanej nieruchomości rolnej położonej w S., w której bez tytułu prawnego zamieszkuje pozwany M. C.. W ocenie powoda za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości w okresie od lutego 2021 do lipca 2021 należy mu się świadczenie wysokości 6.000 zł. Zdaniem powoda odszkodowanie w kwocie powyższej jest adekwatne do kwoty, którą jako właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu - zgodnie z metrażem aktualną sytuacją na rynku. Niniejsza sprawa o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości jest kolejną między stronami.

Pozwany M. C. nie złożył odpowiedzi na pozew, ani nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Pozwany M. C. pomimo wezwania, w określonym terminie nie złożył odpowiedzi na pozew, ani też w inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Mając to na uwadze, sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny w trybie art. 339 k.p.c. Stosownie do art. 339 § 2 k.p.c., sąd uwzględnił powództwo w całości, co do roszczenia głównego pozwu.

Zdaniem sądu, powództwo nie jest jednak zasadne w całości w części dotyczącej żądania zapłaty odsetek. Wprawdzie zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. w wypadku wydania wyroku zaocznego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Jednakże przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Wobec więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 r. sygn. akt I CKU 176/97).

W ocenie sądu, żądana kwota główna nie budziła wątpliwości, natomiast nie można podzielić w całości żądania powoda dotyczącego odsetek. W orzecznictwie przyjmuje się, że wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości (rzeczy) nie dzieli się na świadczenia okresowe, ponieważ jest należnością jednorazową za cały okres korzystania z rzeczy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2004 r., sygn. akt IV CK 273/03). Możliwe jest wprawdzie zasądzenie odsetek za opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy odrębnie za poszczególne okresy tego korzystania, jeżeli różne są terminy wymagalności poszczególnych części wynagrodzenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt I CSK 669/11). Z art. 481 § 1 k.c. wynika zaś, że wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, a w myśl art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania – tak jak w przypadku wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy - świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do zapłaty.

Powód nie wykazał, że poszczególne zobowiązania z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości przekształciły się w terminowe. Powód nie dowiódł, że wezwał pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za którykolwiek z wskazanych w pozwie okresów bezumownego korzystania. Z tego powodu powództwo podlegało oddaleniu w części dotyczącej zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie odrębnie za poszczególne okresy korzystania.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. uznając, iż pozwany jako strona przegrywająca jest zobowiązany zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 2.217 zł, na które składają się: opłata od pozwu w kwocie 400 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

SSR Alina Kowalewska